

И днитѣ минаватъ, минаватъ, като бѣли облаци.

Ние живѣемъ сякашъ въ приказка, съ луди безрасждни милвания, съ несвързани разговори, като деца.

— Картината е почти свършена! — весело казвамъ азъ при всѣко нейно идване и не похващамъ четката.

Дана бѣбри началото на нѣкакъв куплетъ. Взяма моливъ да си го запише въ малкото, зелено бележниче, съ което никога не се раздѣля, и спира. Не върви.

— Кажй ми какво да пиша?

— Каквото пропѣе въ душата ти!

— Въ душата ми щурче пропѣ!

— Това и напиши.

— А после?

— После напиши: азъ съмъ твоята радостъ.

— А азъ щѣхъ да напиша; света моя радостъ.

— Азъ знамъ какво значи това!

— Какво значи?

— Любовь... любовь!... Но нека не приказваме за нея и тогава ще бѣде най-добре.

Ние отново се милваме. Отново пламватъ алениѣ макове на страстьта и отново Даниния дѣхъ се спира, и гласътъ ѝ знойно звучи.

— Да?

Най-после, следъ като тя се отправя и стѣга за излизане, азъ пакъ я моля:

— Дана, Дана, да останемъ до утре тука! Не си отивай...

Тя игриво се смѣе и тананика:

— „Постой момне за почивка, вечерьта е хладна... Твоята кошница е пълна съ алени малини!...“

*

Да, да... тѣркулнатъ ли се трийсетѣ години, всѣка радостъ, неизменно, бива подправена съ бодли и огорчения. Трудно, ужасно трудно, е въ подобенъ случай всѣко обяснение. А съ Магда е сто пѣти по-трудно. Тя е рѣдко чувствителенъ, своеобразенъ, човѣкъ. Знамъ нейната неприимиримостъ твърда като скала. А тя има толкова крѣхко здраве! И какъ ще се разплете всичко?

Но нѣма що — трѣбва да се изпие горчивата чаша на това обяснение. Уважението ми къмъ Магда, любовьта къмъ Дана, искреностьта предъ себе си ме задѣлжаватъ.

Въ сжщностъ, цѣлиятъ съпружески животъ е пълненъ съ преколични и, едновременно, печални, систематични задушвания на нѣкогашната любовь. Такъвъ бѣше и нашиятъ. Това